

nüüd Karja ma peält ärrajooksnud. Mih-
kelkäs ühhes kohtas, mis temmale woõras
olli ja otsis hoost woõra Karja ma peäle,
siis tulli temma wasto üks weike tüdruk,
kennel wagen käes olli, mis ta omma käe-
la rettikfoga olli finni katnud. Mihkel ter-
retas tedda, ja küsis: kuhho ta ni nobbes-
te tahtis minna? Lase ma lähhen! ütles
ta, pean ruttama, ennego se leem külmaks
saab, mis ma ühhe wanna wabbanikko
naesele wiin, kes mitte kaugest siit ommas
majas haige maas on. Oh! kui wägga
wõttab ta ennast kül rõmustada, ma ar-
wan et ta ommeti ihhaidab süa, et agga
temma jallad haiged on. Mul on ka plaas-
trid taskus, sedda ma ostsin temmale, kui
ma eile omma isäga liinas olin, ja sedda
kül omma ennese rahha eest, mis ma om-
ma esimesse paari sukade eest olin san ud,
neid olin ma isje, omma tasko willast
keddranud ja kuddunud. Ma tahhan nüüd
sedda plaastrid selle waese naesele narisoga

peäle woida, ja temma jallade peäle panna,
ja temma peab sedda leent sõma, siis wot-
tab ta mind tannada, agga digusse polest
peaks ta mo emma tannama, sest mo kal-
lis emma andis mulle willo ja leent, ja sa-
tis mulle sedda rõõmo, et ma woin teist ai-
tada ja rõmustada. — — Menda juttus-
tas ta ikka peäle Mihkliga käies, kunni
nemmad haige wabbanikko naese maja ukse
ette said.

Mihkel läks ka sisse ja näggi seal ühte
naest, kelle jallad täis hawad ollid, mis
pissoke Häddi suure holega plaastri nart-
fadega finni pannit. Kui ta sedda olli tei-
nud, siis ta wottis rettiko wagna peält ärra
ja pallus haiget, et ta wottaks süa. Se
hakkas tedda tannama, agga Häddi olli
jubba nobbeste uksest wälja läinud, ja ei
tulnud mitte taggasi. Oh! Jummal tas-
fugo sedda selle hea lapsese ütles haige nae-
ne, ilma temmata ma peaksin kül nälga ja
haigusse pärrast ärranõrkuma, agga pe